YAVRU KUŞLAR

İÇİNDEKİLER

YAVRU KUŞLAR

d

Soğuk kış mevsimi artık geride kalıyordu. Fırtınalı günler, ayazlı geceler yerini güzel bahar günlerine bırakıyordu. Kırlar, ağaçlar çiçeklerle bezenmişti. Çeşit çeşit böcekler, çiçekler arasında dolaşıyordu. Rengârenk kelebekler havada dans ederek baharın gelişini müjdeliyordu.

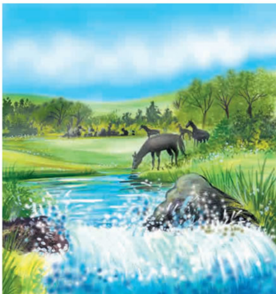

Kuşlar da neşeyle uçuşuyordu. Bazen bir kuş sürüsü beliriyordu gökyüzünde, sonra hep beraber bir ağaca konuyor, cıvıl cıvıl ötüşüyordu. Bazı kuşlar da yuva yapma telâşındaydı. Güvenli buldukları ağaçların üzerine yuvalar yapıyorlardı. Durup dinlenmeden ağızlarında çöp taşıyorlardı.

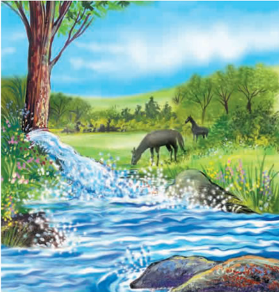
İşte böyle güzel bir bahar gününde Peygamber Efendimiz ve arkadaşları da bir seferden dönüyorlardı. Askerlerin bazıları atlara, bazıları develere binmişti. Bir kısmı da yaya olarak ilerliyordu. Yürüyen askerler yoruldukça ata veya deveye binenlerle yer değiştiriyorlardı. Böylece kimse uzun süre yürümemiş oluyordu.

Hava oldukça sıcaktı. Hem askerler hem de binekler iyice yorulmuştu. Uzun zamandan beri yürüdükleri için çok acıkmışlardı. Ayrıca yanlarındaki suları oldukça azalmıştı.

Mola verip dinlenecekleri bir yer aramaya başladılar. Bir süre daha yol aldıktan sonra nihayet suyu bol, ağaçlık bir yere geldiler. Burası oldukça güzeldi. Üfül üfül rüzgâr esiyordu.

Herkes bineklerinden indi. Pınarın serin sularından kana kana içtiler. Ellerini yüzlerini yıkadılar. Ardından ağaçların gölgesinde dinlenmeye çekildiler. Askerlerin bir kısmı yorgunluktan hemen uykuya daldı. Atlar ve develer de otların üzerinde dinlenmeye başladı.

Sahabeleriyle birlikte Peygamberimiz de bir süre dinlendi. Bu arada bütün askerler çok acıkmıştı. Yemek hazırlanması gerekiyordu. Bunun için aralarında görev dağılımı yaptılar. Bazı sahabeler ateş için odun toplamaya başladı. Bazıları da yemek için hazırlık yapıyordu.

Peygamber Efendimiz de odun topluyordu. Sahabeler, Peygamber Efendimizin yorulmasını istemiyordu. Bu yüzden O'ndan odun toplamayı bırakıp dinlenmesini istediler. Israr etmelerine rağmen Peygamber Efendimiz onlarla birlikte çalışmaya devam etti.

Sonunda büyük bir ateş yakıldı ve üzerinde yemek pişirildi. Peygamberimiz ve sahabeler hem dinlenmiş hem de karınlarını doyurmuşlardı.

Yemekten sonra oturmuş sohbet ederlerken uzaktan bir koyun sürüsü göründü. Belli ki sürünün çobanı orduyu görmüştü. Koyunlarıyla birlikte Peygamberimizin olduğu yere geldi. Selâm vererek Peygamberimizin yanına

oturdu. Peygamber Efendimizi görmekten dolayı çok mutluydu çoban.

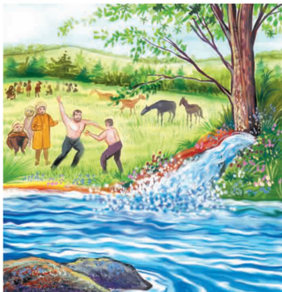
Peygamberimizle bir süre sohbet ettikten sonra kalkıp koyunlarının yanına gitti. Heybesinden çıkardığı bir tasa süt sağdı. Sonra da sütü Peygamber Efendimize ikram etti.

Bu arada kuzulardan birkaçı da onlara yaklaşmıştı. Peygamberimiz kuzuları biraz sevdi. Sonra da annelerinden daha fazla ayrı kalmamaları için kuzuların gitmesine izin verdi.

Bu arada ikindi namazının vakti gelmişti. Peygamberimiz ve sahabeler abdest alıp namaz kıldılar. Çoban da Peygamber Efendimizle birlikte namaz kıldı. Bir müddet sonra çoban, Peygamberimizden izin alarak koyunlarıyla birlikte oradan ayrıldı.

Namazdan sonra Peygamber Efendimiz, birkaç arkadaşıyla bir ağacın gölgesinde oturup sohbet etmeye devam etti.

Bu arada bazı askerler etrafı temizliyor, bazıları da atlarıyla ilgileniyordu. Diğer taraf-ta birkaç kişi birbirleriyle güreşiyordu.

Bazı gençler de çevrede geziniyordu. Etrafa bakınırkan uzaktaki bir ağacın dalları arasında bir kuş yuvası buldular. Yuvada sevimli kuş yavruları ve birkaç tane de yumurta vardı.

Gençlerden biri yavrularla oynamaya başladı. Onları avucuna alarak uçurmaya çalışıyordu. Diğer arkadaşı da yumurtalarla oynuyordu. Yumurtaları diğer arkadaşlarına gösteriyordu. Yavrular ve yumurtalar gerçekten de çok güzeldi.

Kısa bir süre sonra anne kuş yuvasına geldi. Birkaç kere yuvasının olduğu ağacın üzerinde uçtu. Ardından yakındaki bir ağaca kondu. Fakat orada fazla duramadı. Çok telâşlıydı. Belli ki çok korkmuştu.

Yavrularını ve yumurtalarını insanların ellerinde görünce acı içinde ötmeye başladı. Adeta ağlıyordu. Yuvasının olduğu ağacın üzerinde devamlı çırpınıyordu. Yavrularının başına bir şey gelmesinden korktuğu belliydi.

Zavallı kuş öyle bağırıyordu ki Peygamber Efendimiz onun sesini uzaktan işitti. Başını kaldırıp sesin geldiği tarafa baktı. Neler olup bittiğini sordu.

Bir sahabe koşarak gidip durumu öğrendi ve geri döndü. Olanları Peygamberimize anlattı.

Peygamberimiz bu duruma çok üzüldü. Çünkü O hiçbir canlıya eziyet edilmesine dayanamazdı. Bir çocuğun ağlaması hatta bir çiçeğin solması bile O'nu üzerdi.

Hemen yerinden kalktı. Gençlere doğru yürüdü ve onlara buyurdu ki:

– Bu kuşa eziyet edenler kimlerse yuvayı eski hâline getirsinler. Yavru ve yumurtaları da yuvaya koyup oradan uzaklaşsınlar.

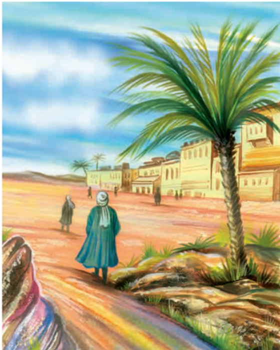
Gençler hemen denileni yaptılar. Ardından yuvanın yanından ayrıldılar ve gelip Peygamber Efendimizden özür dilediler. Zaten niyetlerinin, kuşları biraz sevip yuvalarına bırakmak olduğunu söylediler.

Bu arada anne kuş hemen yavrularının yanına yuvasına geldi. Orada bulunan herkes anne kuşu seyrediyordu. Çok sevindiği belli oluyordu. Yavrularına tekrar kavuşmuştu.

Az önce anne kuşun durumuna üzülen Peygamber Efendimiz de artık gülümsüyor ve memnun kaldığını ifade ediyordu. Peygamberimizin yüzünün güldüğünü gören sahabeler de sevinmişlerdi.

DEVENİN GÖZYAŞLARI

Yüzlerce yıl önceydi. Medine şehrinde günler büyük bir mutluluk içinde geçiyordu. Çünkü Peygamber Efendimiz bu şehirdeydi.

Medine'nin kenar mahallelerinin birinde Abdurrahman adında bir adam yaşıyordu. Abdurrahman'ın küçük ama şirin bir evi vardı.

Evin önünde de küçük bir bahçesi vardı. Abdurrahman kendisinin ve ailesinin geçimini hayvancılıkla sağlıyordu. Koyunları ve birkaç keçisi vardı.

Bahçesinin bir köşesinde koyunlarını ve keçilerini koyduğu bir ağıl, diğer köşesinde de devesini barındırdığı bir ahır bulunuyordu.

Abdurrahman devesiyle bazı eşyalarını taşırdı. Koyunlarını da her gün kırlara götürerek otlatırdı. Eşi ve çocukları da bazen onunla birlikte gelirlerdi. Bazen de evde kalıp temizlik yaparlar, koyunların ve devenin yaşadığı yerleri süpürüp temizlerlerdi.

Günler bu şekilde geçip gidiyordu. Abdurrahman ve ailesi her sabah namazdan sonra beraberce kahvaltı yapıyorlardı. Sonra Abdurrahman koyunlarını alıyor ve kırlara gidiyordu.

Bir gün Abdurrahman koyunlarını otlatırken oğlu Osman'ın koşarak yanına geldiğini gördü.

Osman babasının yanına geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Babası merakla ne söyleyeceğini bekliyordu. Biraz soluklandıktan sonra:

– Babacığım, müjde! Devemizin bir yavrusu oldu, dedi.

Abdurrahman çok sevindi. Günlerdir böyle bir haber bekliyordu. Devesi hamileydi. Bunun için onu evden çıkarmıyor, ona iş yaptırmıyordu. Demek artık iki devesi olacaktı. Abdurrahman bir yandan bunları düşünüyor, bir yandan da eve dönmek için hazırlık yapıyordu. Oğluyla beraber koyunları topladılar ve eve doğru yürümeye başladılar. Osman çok sevinçliydi. Babasına devamlı yavru deveyi anlatıyordu:

– Babacığım bir görsen. Öyle sevimli ki. Pırıl pırıl tüyleri var. Kocaman, siyah gözleri var.

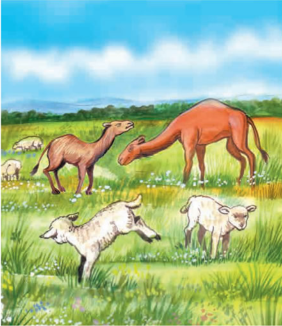
Abdurrahman oğlunu gülümseyerek dinliyordu. Bir yandan da artık iki devesi olacağı için seviniyordu.

Beraberce eve geldiler. Koyunları ağıla koyduktan sonra devenin yanına gittiler. Gerçekten de çok güzel bir yavru doğmuştu. Yeni doğduğu için ayakta durmakta zorlanıyordu. Annesi sürekli yavrusunun tüylerini yalıyordu.

Onları bir müddet seyrettiler. Daha sonra Abdurrahman, yanında getirdiği taze otları ve yaprakları anne devenin yanına bıraktı. Onları daha fazla rahatsız etmemek için ahırdan ayrıldılar.

Aradan birkaç hafta geçti. Devenin yavrusu iyice büyümüştü. Abdurrahman artık anne deve ile yavrusunu da kırlara götürmeye başlamıştı. Her sabah koyunların yanında anne deve ve yavrusu da gidiyordu.

Mevsim, bahar olduğu için ağaç yaprağı ve otlar çoktu. Hayvanlar onlardan bol bol yiyordu. Abdurrahman ve ailesi onlara çok iyi bakıyordu.

Böylece birkaç ay geçti. Yavru deve büyümüş, güçlü kuvvetli kocaman bir deve olmuştu.

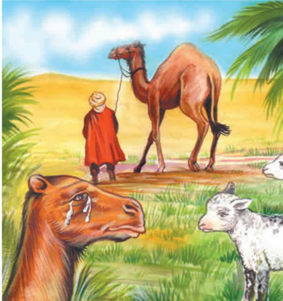
Abdurrahman artık bazı işlerini ona yaptırıyordu. Anne deveyi eskisi gibi yormuyordu. Çünkü anne deve epeyce yaşlıydı.

Günlerden bir gün Abdurrahman'ın paraya ihtiyacı oldu. "Bu parayı acaba nasıl bulsam?" diye düşünürken aklına anne deve geldi. Evet anne deveyi satabilirdi. Çünkü artık yavrusu onun işlerini yapabiliyordu. Böylece iki deveye bakmak zorunda da kalmayacaklardı.

Bu düşüncesini eşine ve çocuklarına söyledi. Ailesi de ona hak vermişti. İhtiyaçları olan parayı bulmak için anne deveyi satmaktan başka çare yoktu. Abdurrahman anne deveyi Medine'nin pazarında satacaktı.

Ertesi sabah ailecek ahıra gittiler. Anne deveye son bir defa su ve yiyecek verdiler. Ar-

dından da sırtını sıvazlayıp sevdiler. Ne de olsa anne deve onlara çok yardımcı olmuştu. Uzun yıllar boyunca o da ailenin bir parçası gibi yaşamıştı. Ama yapacak bir şey yoktu. Anne devenin satılması gerekiyordu.

Abdurrahman, devenin yularından tutarak onu bahçenin dışına çıkardı. Daha sonra da pazarın yolunu tuttu.

Eşi ve çocukları, gözden kayboluncaya kadar onlara el salladı. Daha sonra da çocuklar anneleriyle birlikte koyun ve keçileri otlatmak üzere onları ağıldan çıkarıp dağların yolunu tuttu.

Abdurrahman uzun bir yolculuktan sonra pazara ulaştı. Pazara varınca kendine bir yer buldu. Karnı iyice acıkmıştı. Azığında ne varsa onunla karnını doyurdu.

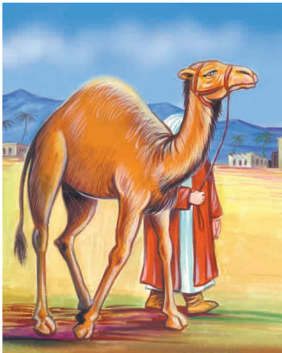
Sonra da deveyi satmak için müşteri beklemeye başladı. Karmaşık duygular içindeydi. Çünkü kendisine yıllarca hizmet eden devesini satmak ona zor geliyordu. Çok sevdiği devesini birazdan satacak, belki de onu bir daha hiç göremeyecekti.

Aradan epeyce zaman geçti. Vakit ikindiye yaklaşmıştı, fakat deveye alıcı çıkmamıştı. Abdurrahman bir süre daha pazarda beklemeye kararlıydı. Akşama doğru genç bir adam deve-

yi gördü ve devenin fiyatını sordu. Fiyatı öğrenince de "Epeyce ucuzmuş." diye düşündü. Sonra da sıkı bir pazarlık yaparak anlaştılar.

Genç adam parasını ödeyerek deveyi satın aldı. Sonra da ipinden tutarak ağır ağır oradan uzaklaştı.

Abdurrahman devenin satılmasına üzülmüştü. Kazandığı parayla evinin ihtiyacı olan bazı malzemeleri aldı ve evine döndü.

Deveyi satın alan genç adam ise oldukça sevinçliydi. Çünkü deveyi ucuza almıştı. İşleri kolaylaşacağı için çok seviniyordu. "Bütün yüklerimi bu deveyle taşıyabilirim. İyice yaşlanınca da onu keser, etinden faydalanırım." diye düşünüyordu. Deveyi evine getirdi. Onu evin bahçesindeki bir hurma ağacına bağladı.

Genç adam ertesi gün hemen işe koyuldu. Önce kendi evi için odun topladı. Bu odunları deveyle evine taşıdı. Daha sonra pazara gitti.

Pazarda deveye hurma, un ve benzeri birçok yük taşıttı. Genç adam deveye karşı çok acımasız davranıyordu. Taşıttığı yükler çok ağırdı. Yaşlı deve bunları taşırken zorlanıyordu. Genç adam, yavaş yavaş yürümesine kızıyor, elindeki sopasıyla sık sık deveye vuruyordu.

İlerleyen günler de böyle geçti. Genç adam deveyi çok az dinlendiriyor, ona çok az yem veriyordu. Buna karşılık onu çok çalıştırıyordu. Hem de iyice dinlendirmeden sürekli iş yaptırıyordu.

Deve artık iyice zayıflamıştı. Ağır yükler taşımaktan dolayı sırtında nasırlar oluşmaya başlamıştı. Tüyleri de dökülüyordu. Ama genç adam bunları hiç fark etmiyor gibi, işlerine devam ediyordu.

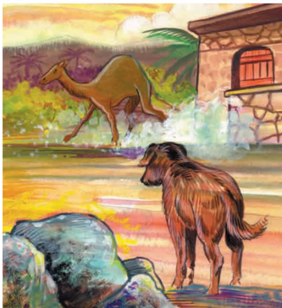
Zavallı deve, yeni sahibinin yaptıklarına dayanamıyordu artık. İyice zayıfladığı ve artık çok yük taşıyamadığı için sahibi onu kesmeyi düşünüyordu.

Bir gün, yaşlı deve sahibinin bahçe kapısını açık unuttuğunu fark etti. Genç adam ortalıkta görünmüyordu. Bu, oradan kaçmak için iyi bir fırsattı. Yavaş yavaş kapıya yöneldi. Sessizce dışarıya çıktı ve oradan hızla uzaklaşmaya başladı.

Yaşlı deve nereye gideceğini bilmiyordu. Ama önemli olan oradan bir an önce uzaklaşmaktı. Evler arasında ilerlerken bir bahçenin kenarına gelmişti.

O sırada Peygamberimiz ve arkadaşları bu bahçenin kenarında oturuyordu. Sahabeler bir devenin inleyerek kendilerine doğru geldiğini

gördüler. Durumu hemen Peygamberimize söylediler:

– Ya Resûlâllah, sahipsiz bir deve bize doğru geliyor, dediler.

Yaşlı deve Peygamberimizin yanına geldi, önünde durdu. Sırtındaki nasırlar çok büyü-

müştü. Boynunda sahibinin bağladığı ip vardı. Zavallı deve acıdan inliyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Tıpkı insan gibi ağlıyordu.

İhtiyar deve bu hâliyle âdeta çektiklerini Peygamberimize şikâyet ediyordu. Devenin inleyerek söylemeye çalıştığı şeyleri Efendimiz anlamış ve onun durumuna çok üzülmüştü.

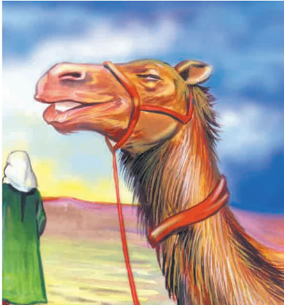
Peygamberimiz her canlıya çok şefkat ve merhamet gösterirdi. Özellikle hayvanlara eziyet edilmesine, onların aç bırakılmasına izin vermezdi. Hayvanlara taşıyabilecekleri kadar yük taşıtılmasını isterdi.

Peygamberimiz devenin başını tuttu ve okşadı. Deve, Peygamberimizi tanımıştı. Peygamber Efendimiz, şefkatli elleriyle devenin tüylerini okşamaya başlar başlamaz inlemeyi bıraktı.

Peygamberimiz bir sahabeye devenin sahibini bulmasını söyledi. "Ya Resûlâllah, ben bu devenin sahibini nasıl bulayım?" deyince Efendimiz:

– Sen deveyi takip et. O seni sahibinin yanına götürür, dedi.

Sonra sahabe deveyi takip etmeye başladı. Biraz sonra devesini arayan gençle karşılaştılar. Çok geçmeden deve, genç sahibi ve sahabe Peygamberimizin yanına geldiler.

Peygamberimiz, genç adama devenin durumunu gösterdi. Ona hayvanlara nasıl davranılması gerektiğini anlattı. Bütün bunların dinimizin bir güzelliği olduğunu söyledi. Sonra:

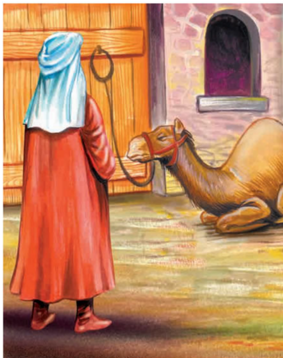
– Bak bu deve sana emek vermiş, senin işlerini görmüş. Yaşlanıp güçsüz düştüğü için de artık onu kesmek istiyormuşsun. Bu hayvana böyle davranman doğru değil. Bu davranışın için Allah'tan korkmalısın. Onu aç bırakmışsın, zor işlerde çalıştırmışsın. Şu zavallıcığın sırtına bakar mısın?

Genç adam, Peygamber Efendimizin sözlerini başını öne eğerek dinledi. Çok mahçup olmuş, hatasını anlamıştı. Bir devesine bakıyor, bir yaptıklarını düşünüyordu. İçindeki pişmanlık, genç adamı rahatsız etmeye başlamıştı.

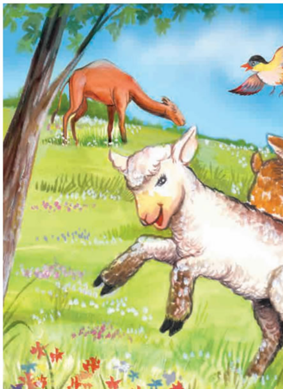
Peygamberimizden ikaz almış olmaktan dolayı ayrıca üzülüyordu:

– Yâ Resûlâllah! Hatamı anladım. Sözleriniz doğru. Ben pek düşüncesizce davranmışım. Bunu şimdi fark ettim. Beni affedin. Yaptıklarıma karşılık artık bu deveye hiçbir iş

yaptırmayacağım. Onu serbest bırakacağım. Ben genç bir insanım. Çalışır, tekrar bir deve alabilirim, dedi.

Peygamber Efendimiz ve sahabeler bu sözleri, sevinçle karşılamışlardı.

Genç adam, devenin başını okşadı ve yularını çözdü. Hâl diliyle devesinden özür diliyordu. Deve ağır adımlarla oradan uzaklaştı. Medine'nin kenarında otları çok olan bir yere gitti.

Ömrünün sonuna kadar orada yaşadı. Kimse ona dokunmadı.

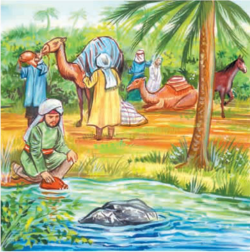
ANNE KÖPEK VE YAVRULARI

Peygamberimizin Medine'de yaşadığı dönemdi. Şehre biraz uzak bir yerde bir pınar vardı. Şırıl şırıl akan sularıyla bu pınar kızgın çölün ortasında bir hayat kaynağı idi. Pınarın etrafında yüksek hurma ağaçları vardı. Ağaçlara kuşlar yuva yapmışlardı.

Pınarın biraz gerisinde küçük kayalıklar, kayalıkların arasında da küçük bir mağara vardı. Mağaranın etrafı otlar ve çiçeklerle doluydu.

Bu pınar, o civardan gelip geçen kervanların uğrak yeriydi. Ticaret malları taşıyan büyük küçük kervanlar buraya sık sık uğrardı. İnsanlar sularını içer, su tulumlarını doldurur, develerini ve atlarını sulardı.

Günlerden bir gün yine bir kervan pınarın başında mola verdi. Kervanda bulunan insanlar neşeyle pınara koşuştular. Kana kana su içtiler. Develerini suladılar ve bir süre dinlendiler.

Tam oradan ayrılacakları sırada yanlarında bulunan sevimli, beyaz bir köpeği kayalıkların arasında bulunan bu küçük mağaraya bıraktılar. Çünkü köpek doğum yapmak üzereydi. Çok yakında yavruları olacaktı. Bunun için kervandakiler, onun yola devam etmesinin uygun olmadığını düşünmüşlerdi. Yanına biraz da yiyecek koyarak köpeği oraya bıraktılar.

Kervan oradan ayrıldıktan kısa bir süre sonra köpek beş tane yavru dünyaya getirdi. Bu yavrular çok sevimliydi.

Yavrular bir haftalık olduklarında ayağa kalkmaya, mağaranın içinde dolaşmaya başlamıştı.

Bir iki gün sonra da anneleri onları küçük mağaranın dışına çıkarmaya başladı. Sevimli yavrular neşeyle etrafta koşuşuyor, zıplıyor, birbirleriyle oynuyordu.

Anneleri onlar için çok dikkatli davranıyordu. Sık sık etrafta bir tehlike olup olmadığını

kontrol ediyordu. Yavruları oynarken onların kayalardan düşmemesi için kolluyordu. Onları bir süre dışarıda dolaştırdıktan sonra tekrar yuvaya getiriyordu.

Birkaç gün daha böyle geçti. Yavrular hızla büyüyordu. Büyüdükçe dışarıda daha çok kalabiliyorlardı. Anneleri oynarlarken onları keyifle seyrediyordu.

Günlerden bir gün beyaz köpek, yavrularını alıp pınarın yanına götürdü. Pınarın etrafında uzunca bir süre dolaştırdı. Yavruları acıkınca onları bir ağacın altında emzirdi. Yavrular karınları iyice doyunca çimenlerin üzerine serilip yattılar. Dinlenmeye başladılar.

Yavrular rahat rahat dinlenirlerken uzaktan bir toz bulutu göründü. Bu toz bulutunun sebebi Peygamber Efendimizin ordusu idi. Ordu dinlenmek için pınarın olduğu yere geliyordu.

Köpekler bunu henüz fark etmemişlerdi. Kısa bir süre sonra uzaktan gelen at kişnemeleri ve insan sesleri duyuldu. Beyaz köpek hemen kulaklarını kaldırdı. Bu arada sahabeler-

den birkaçı etrafı kontrol etmek amacıyla atlarını hızlandırmışlar ve köpeklerin bulunduğu yere çok yaklaşmışlardı.

Anne köpek havlayarak yavrularını yanına çağırdı. Yavrular hayatlarında ilk defa böyle bir şey görüyorlardı. Bunun için atlardan çok korkmuşlardı. Annelerinin çağrısına uyarak telâşlı adımlarla etrafına toplandılar.

Yuvalarına kadar gidecek vakitleri yoktu. Bunun için bir çalının altına iyice sindiler.

Kısa bir süre sonra Efendimizin ordusu vadiye yerleşti. Peygamber Efendimiz de pınara doğru ilerlerken beyaz köpeği ve yavrularını gördü. Bir süre onları seyretti. Sonra askerlerine onları rahatsız etmemelerini söyledi.

Biraz sonra askerlerinden birini yanına çağırdı. Bu köpeğe ve yavrularına göz kulak olmasını istedi. Onlara bir zarar gelmemesi için gözünü açık tutmasını söyledi.

Peygamber Efendimizin ordusu orada bulunduğu sürece askerler köpeğe ve yavrularına yiyecek verdiler. Onların kayalıkların içindeki küçük yuvalarını temizlediler. Beyaz köpek artık askerlere iyice alışmıştı. Her gün yavrularını alarak çadırlar arasında dolaşıyordu. Hep birlikte onların verdiği yiyeceklerden yiyorlardı.

Peygamberimizin ordusu birkaç gün sonra tekrar yol hazırlıklarına başladı. Bir sabah erkenden kalkıp oradan ayrılmak için eşyalarını

topladılar. Ordu yavaş yavaş vadiyi boşaltıyordu.

Ordu vadiden iyice uzaklaşınca Peygamberimizin, köpeklerin başında beklemesi için görevlendirdiği asker köpeklere biraz daha yiyecek bıraktı.

Peygamber Efendimizin emrini tam olarak yerine getirmek için onların yuvasını bir kez daha kontrol etti. Sonra da arkadaşlarına yetişmek üzere atına binip oradan uzaklaştı.